

Sygn. akt III CZ 52/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa S. G.

przeciwko Pogotowiu Ratunkowemu w D. i in. ,

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 października 2013 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 czerwca 2013 r.,

**oddala zażalenie oraz wnioszek o przyznanie kosztów pomocy
prawnej udzielonej z urzędu.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda S. G. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 lutego 2013 r. z powodu niespełnienia wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. Zdaniem Sądu drugiej instancji, wskazanie zaskarżonego wyroku, bez jednoznacznego określenia, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, oznacza brak konstrukcyjny uzasadniający odrzucenie skargi *a limine*.

Powód zarzucił w zażaleniu, że wskazanie zakresu zaskarżenia orzeczenia może nastąpić w sposób dowolny. W jego ocenie, oznaczenie zaskarżonego wyroku bez określenia, że jest ono zaskarżone w części, jest w sposób oczywisty jednoznaczne z tym, że zostało zaskarżone w całości. Przyjęcie odmiennego poglądu oznaczałoby – zdaniem skarżącego – nadmierny formalizm skutkujący ograniczeniem prawa do sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części. Stylizując ten przepis, ustawodawca wyraźnie sprecyzował to wymaganie skargi; skarżący zobowiązany jest wskazać, czy zaskarża orzeczenie w całości czy tylko w części, a jeżeli w części, to o jaką część chodzi. Wskazanie to powinno być precyzyjne, wyznacza ono bowiem granice zaskarżenia, a tym samym – wraz z podstawami – kształtuje zakres rozpoznania skargi (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Z tego względu skarżący musi wyraźnie zmanifestować, czy zaskarża orzeczenie „w całości” czy „w części”, a zatem jakiegokolwiek spekulacje logiczne lub semantyczne nie są w tym wypadku dopuszczalne. Niedopuszczalna jest także wykładnia zakresu zaskarżenia oparta na analizie treści skargi oraz akt sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2007 r., I CZ 113/07, nie publ).

Należy pamiętać, że postępowanie kasacyjne – w tym skarga kasacyjna jako czynność procesowa – jest bardziej sformalizowane niż inne formy postępowania cywilnego i inne przewidziane w nim środki prawne. Ścisły formalizm skargi, zsynchronizowany z jednej strony z bezwzględnym przymusem adwokacko-radcowskim, a z drugiej strony ze szczególnym, uzasadnionym w tym wypadku

rygoryzmem prawnym, gwarantuje spełnianie przez skargę kasacyjną jej publicznej funkcji oraz służy ochronie prawomocności. O – jak to określił skarżący – nadmiernym formalizmie nie może być zatem mowy, a teza, że formalizm ustanowiony w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, w odniesieniu do nadzwyczajnego środka zaskarżenia, skutkuje ograniczeniem prawa do sądu, jest oparta na nieporozumieniu. Poza tym nie może być wątpliwości co do tego, że wskazanie w skardze kasacyjnej zakresu zaskarżenia, w szczególności przez wskazanie, iż obejmuje ona skarżone orzeczenie „w całości”, nie jest wymaganiem nadmiernym, przekraczającym podstawowe umiejętności zawodowego pełnomocnika.

Z tych przyczyn, skoro wymaganie określone w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wymaganiem konstrukcyjnym (art. 398⁶ § 2 k.p.c.), należało uznać zaskarżone postanowienie za trafne i orzec, jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oddalono, gdyż judykatura Sądu Najwyższego od dawna stoi na stanowisku, że sporządzenie skargi kasacyjnej niespełniającej wymagań konstrukcyjnych, w sposób sprzeczny z zasadami profesjonalizmu, nie jest udzieleniem pomocy prawnej (por. np. postanowienia z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123, z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1046/97, OSNC 1999, nr 10, poz. 178, z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41, z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD 2011, nr C, poz. 72 i z dnia 2 grudnia 2011 r., III CZ 69/11, OSNC-ZD 2013, nr A, poz. 12).